

Ավետիք Իսահակյան

Պարզրկա գիշեր

- Պարզրկա գիշեր...

Աստղերն երկնքում լուռ պսպղում են,
Շողերը լուսնի դիպել են սարի
Ձյունոտ կողերին – կողերը ցլում,
Պեծին են տալիս:

Քամին ցրտաշունչ
Թևերը փռած փնչում է, թռչում,
Երկիրը սառած ճաքում-ճաքճքում,
Ձյան հատիկներով կուրծքը քարափի
Ծեծում ու ծեծկում...

Անձա՜յր ճանապարհ...

Առա՛ջ եմ գնում – ո՞ր, - ես չըզիտեմ,
Սառո՜ւյց ու ձմե՜ռ.
Առաջ եմ գնում անհո՛ւյս, անընկե՛ր,
Քամի ու գիշե՛ր...

- Ա՛խ, եթե հանկարծ հույսըս շողշողար, -

Նա ինձ ողջունե՛ր...

1892

Թիֆլիս